

nogle Vettelser, der ere opretholdte ved den gældende almindelige Arvelov, jfr. Frdg. 21de Maj 1845 § 25 sidste Stykke.

Saaledes som disse Bestemmelser i § 27 ere foreslaaede bragte til Anvendelse paa de i denne Plan omhandlede Huslodder, ville de medføre, at Ægtefællerne faa ganske de samme indbyrdes Rettigheder, som tidligere ere indrømmede dem, der ere Gjere af Ejendomme paa 1 Td. Hartorn og derover, og at Forholdet til Kreditforeningen og Staten vedvarer uforandret, saa længe en af Ægtefællerne besidder Ejendommen. Af Hensyn til disse Ejendommers særlige Karakter og for at bevare dem for Landarbejderklassen er det derhos bestemt, at den, der saaledes er indsat til Husarving, kun skal kunne indtræde i Arveladerens Forhold til Kreditforeningen og Statskassen, saafremt han, eller hvis det er en kvindelig Arving, til Fordel for hvem Testationsretten benyttes, vedkommende er gift og hendes Mand paa det Tidspunkt, da Ejendommen skal tiltrædes, efter Kreditforeningens Støn opfylder de foran i § 3 og § 4 litr. a., e., d. og f. indeholdte Betingelser.

For at sikre Arvtageren mod at blive overbehyrdet ved Ejendommens Overtagelse er der dernæst foreskrevet en vis Grænse for det Bederlag, som det i Testamentet kan paalægges ham at udrede til Medarvingerne, og der er søgt at give Kreditforeningen Indflydelse paa, hvorledes Udbetalingen af dette Bederlag skal foregaa paa en for Arvtageren lempelig Maade. Endelig er der, naar der findes Livsarvinger, men ingen af disse opfylder de oftnævnte Betingelser, tillagt Husmanden og hans Hustru Ret til ved Testamente at overdrage Ejendommen til en anden, som opfylder Betingelserne, men Bederlaget skal i saa Fald steds sættes efter Ejendommens sande Værdi. Dette sidste er en Udvidelse af de bestaaende Regler om Selvejrbønders Testationsret; Bestemmelsen er truffen for at opveje den Indskrænkning i Testationsretten, som her er gjort ved Forbringingen om de særlige Betingelser, vedkommende Livsarving skal opfylde.

Til § 28.

Bestemmelserne i denne Paragraf sigte til, saa vidt muligt, at bevare Huslobden for en Landarbejder, saaledes at der gives en afdød Gjers Arvinger Fortrinsret.

Til § 29.

Idet man med Hensyn til Indholdet af denne Paragraf henviser til Bemærkningerne til § 15, skal her kun tilføjes, at det betragtes som en Selvfølge, at Kreditforeningen, naar Statskassen ved en Tvangsauktion har maattet overtage en Ejendom, administrerer denne paa Statskassens Vegne, ligesom ogsaa, at der maa være en vis Afgang til at overdrage en saadan af Statskassen eller Kreditforeningen overtagen Ejendom i Brug, indtil der maatte byde sig en gunstig Lejlighed til at faa den bortsolgt. De nærmere Bestemmelser herom bør dog formentlig gives gennem Kreditforeningens Statutter.

Det ovenfor i de indledende Bemærkninger nævnte Mindretal (Ahlfeldt-Laurvig, Damkier, Hage og B. Pedersen) kan ikke tiltræde den Fortolkning af Loven af 13de April 1894 angaaende en Landbokommissions Medsættelse, hvorefter det skulde være nødvendigt at forstaa det der benyttede Udtryk „gunstige Vilkaar“ som en Tilkendegivelse af, at Statskassen skulde bringe større, vedvarende Ofre for Tilvejebringelsen af Jord til Landarbejdere. Havde det været en fra alle Sider anerkendt Mening, at Staten gennem direkte Gaver til Landarbejderne skulde hjælpe disse til at komme i Besiddelse af Jord, var man sikkert ikke skreden til en saadan Foranstaltning som en Kommissions Medsættelse, men havde langt snarere indskrænket sig til at give den hertil fornødne Bevilling paa Finansloven. Der var Veje nok, ad hvilke en saadan Bevilling kunde flyde ud til Landarbejderne, og ved at benytte de Institutioner, der allerede staa til Raadighed, og som allerede benyttes som Mellemed i lignende Djemed, vilde man formentlig ogsaa have kunnet opnaa den fornødne Sikkerhed for, at disse Midler kom til Anvendelse paa rette Maade, og som det i hvert foreliggende Tilfælde passede bedst efter Djemedet.